

lov nr. 155 af 2. maj 1934, lov nr. 161 af 13. april 1938, lov nr. 88 af 15. marts 1939, lov nr. 143 af 31. marts 1941 og lov nr. 286 af 18. juni 1951, foretages følgende ændringer:

1) § 18 affattes således:

„De til dækning af forsikringsfonden afsatte midler skal anbringes på følgende måde:

1. i obligationer udstedt eller garanteret af den danske stat;
2. i obligationer udstedt af danske kreditforeninger eller hypotekforeninger;
3. i indlånsbeviser fra danske banker eller sparekasser;
4. i obligationer udstedt eller garanteret af danske kommuner;
5. i lån sikret ved tinglyst panteret i faste ejendomme, i hvilke umyndiges midler vil kunne anbringes, dog ikke ud over to tredjedele af den offentlige vurdering til ejendomsværdi;
6. i lån mod pant i selskabets egne forsikringer indtil deres genkøbsværdi;
7. i lån mod sikkerhed, som må anses for lige så betryggende som de under 5. nævnte, og i værdipapirer, som efter deres art og den sikkerhed, de frembyder, kan stilles i klasse med de under 1.-4. nævnte;
8. i fast ejendom, som selskabet ejer, og hvori det har sit hovedkontor, eller i andre af dets faste ejendomme, såfremt disse er af den i 5. nævnte art, dog i intet tilfælde ud over fire femtedele af den offentlige vurdering til ejendomsværdi.

Af de til dækning af forsikringsfonden afsatte midler vil indtil 15 pct. kunne anbringes på anden måde end ovenfor under 1.-8. anført, dog i intet tilfælde i aktier ud over 15 pct. af et og samme selskabs aktiekapital.“

2) I § 23, stk. 2, indføjes foran sidste punktum følgende:

„Aktier, der er genstand for offentlig kursnotering, må højst opføres til den ved regnskabsårets slutning senest noterede køberkurs og andre aktier højst til en værdi beregnet på grundlag af de ved regnskabsårets slutning senest foreliggende oplysninger om det pågældende aktieselskab.“

§ 2. Denne lov træder i kraft den 1. juli 1958.